

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Vrchní soud v Praze projednal v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Hodouška a soudců JUDr. Martina Zelenky a JUDr. Michaely Pařízkové ve veřejném zasedání konaném dne 19. dubna 2022 odvolání obžalovaného M. H., narozeného [redacted], **krajského státního zástupce v Praze** a poškozené V. H. proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2022 č. j. 3 T 38/2021 – 379 a rozhodl **takto**:

Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. se z podnětu odvolání obžalovaného napadený rozsudek **částečně zrušuje**, a to ve výroku o trestu.

Podle § 259 odst. 3 tr. ř. se **znovu rozhoduje** tak, že podle § 201 odst. 3 tr. zákoníku se obžalovaný M. H. **odsuzuje** k trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) roků.

Podle § 84 a § 85 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání 3 (tří) roků za současného vyslovení **dohledu** nad obžalovaným.

Podle § 85 odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá, aby v průběhu zkušební doby podle svých sil odčinil nemajetkovou újmu, kterou trestným činem způsobil.

Podle § 259 odst. 2, 3 tr. ř. se z podnětu odvolání krajského státního zástupce napadený rozsudek **doplňuje** tak, že podle § 99 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zákoníku se obžalovanému M. H. **ukládá** ochranné léčení sexuologické ve formě ambulantní.

Podle § 256 tr. ř. se odvolání poškozené V. H. **zamítá**.

Jinak zůstává napadený rozsudek **nezměněn**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný M. H. uznán vinným přčinem ohrožení výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), d), 3 písm. a) tr. zákoníku, kterého se dle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustil v zásadě tak, že v blíže nezjištěné době do března do září roku 2019 v jím užívaném pokoji na adrese [redacted] v době, kdy u něj byla na návštěvě jeho dcera, nezletilá V. H., narozená [redacted]

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Podubecká

█, jí opakovaně ukazoval v mobilním telefonu videosoubory se sexuální tematikou, prováděl před ní masturbaci a požadoval, aby si vysvlékla oděv, což v jednom případě učinila a dotýkal se jí v oblasti horní části těla v úmyslu dosáhnout uspokojení svého sexuálního pudu.

2. Za uvedenou trestnou činnost uložil krajský soud obžalovanému podle § 201 odst. 3 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání dvou roků, jehož výkon podle § 84 a § 85 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání tří roků, za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným. Současně podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku obžalovanému uložil, aby v průběhu zkušební doby podle svých sil odčinil nemajetkovou újmu, kterou způsobil trestným činem.
3. Dále krajský soud podle § 228 odst. 1 tr. ř. obžalovanému uložil povinnost nahradit poškozené V █ H █ nemajetkovou újmu ve výši 50.000,-Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. ř. se zbytkem nároku odkázal poškozenou na řízení ve věcech občanskoprávních.
4. Proti rozsudku podaly odvolání všechny strany, tj. obžalovaný, státní zástupce i poškozená. Všechna odvolání jsou podána v zákonné lhůtě.
5. Obžalovaný podává odvolání do všech výroků rozsudku. V odvolání je mimo jiné uvedeno, že s rozsudkem nesouhlasí, protože se tam uvedeného jednání nedopustil. Uvádí, že pro jeho vinu nesvědčí dostatek důkazů, a „hlavně nejsou žádné přímé důkazy“. Odvolání dále prezentuje, že zejména skutečnost pohybu dcery Š █ je soudem objektivně nepřesvědčivě vykládána, nelze si představit, že by se dítě ve věku dcery Š █ pohybovalo samostatně po rozlehlém zemědělském areálu s čilou zemědělskou a jinou činností. Co se týká pohybu na sociální zařízení, v tomto Š █ potřebovala asistenci obžalovaného.
6. Dále je odvoláním konstatováno, že se závěrem opakování trestné činnosti obžalovaný nemůže souhlasit, kdy opakování trestné činnosti není nikterak podloženo a rozchází se i s výpověďmi svědků. Dle výpovědi svědků (pozn. není uvedeno, kterých) byly dcery v místě maximálně dvakrát, pokud vůbec, počet návštěv je nejasný. Časový rozsah návštěv je také nejasný.
7. Závěr odůvodnění odvolání je věnován úvaze, že soud rozhodl v rozporu se zásadou „in dubio pro reo“ (tj. v pochybnostech ve prospěch obviněného), což spatřuje v jím tvrzené skutečnosti, že výpovědi svědků se rozcházejí, a jsou v přímém rozporu s výpovědí obžalovaného, přesto byl obžalovaný uznán vinným. Závěrem je navrhováno, aby byl napadený rozsudek zrušen a obžalovaný obžaloby zproštěn, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je stíhán, a že by jej spáchal.
8. Státní zástupce podává odvolání v neprospěch obžalovaného, a to výlučně stran té skutečnosti, že obžalovanému nebylo uloženo ochranné opatření – ochranné léčení sexuologické. Není tedy podáno odvolání ani do výroku o vině, ani do výroku o trestu. Odvolání mimo jiné uvádí, že k nezbytnosti uložení ochranného léčení se soudní znalci vyjádřili již písemně podaném znaleckém posudku, s tím, že bez odborného léčení je obžalovaný nebezpečný z hlediska možnosti opakování trestné činnosti. Statisticky je pak zřejmé, že možná recidiva u obdobných osob, jako je obžalovaný, se léčením může snížit ze 70 - 80% na 10 – 15 procentní možnost. Za situace, kdy obžalovaný na svou trestnou činnost nemá náhled, je státní zástupce toho názoru, že by mu ochranné léčení sexuologické ve formě ambulantní mělo být uloženo.
9. Poškozená V █ H █ prostřednictvím své opatrovnice podává odvolání do výroku o náhradě nemajetkové újmy. Odvolání je toho názoru, že původně požadovaná částka 150.000,- Kč odpovídá zásadnímu dopadu jednání obžalovaného do osobní sféry nezletilé poškozené, a že částka 50.000,-Kč je nedostatečná. Odvolání připomíná, že dle výpovědi

obžalovaného má tento měsíční příjem cca 30.000,- Kč, takže požadovanou částku 150.000,- Kč může bez vážných problémů uhradit během tříleté zkušební doby. Je poukazováno na závažnost jednání obžalovaného, a to vůči své dceři. Odvolání tak navrhuje, aby poškozené byla přiznána celá požadovaná částka ve výši 150.000,- Kč.

10. Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. zákonost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k následujícím závěrům.
11. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku bylo provedeno v souladu se zákonem a nebyly zjištěny žádné podstatné vady, zejména ne takové, které by měly vliv na správnost a zákonost přezkoumávaných výroků. Krajský soud postupoval při objasňování věci tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí. Důkazy pak hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, takže dospěl ke správným skutkovým i právním závěrům a na odůvodnění napadeného rozsudku lze – až na změny provedené soudem odvolacím – v podstatě odkázat. Na podporu napadeného rozsudku, k námitkám odvolatelů a jako prezentaci názorů odvolacího soudu lze dále uvést následující.
12. Při revizi celého případu z podnětu podaných odvolání lze (kromě právě uvedeného) uvést, že výrok o vině a výrok o trestu mohl odvolací soud přezkoumat toliko s případnou možností změny ve prospěch obžalovaného – důvody k tomu však neshledal, vyjma výroku o trestu, což však bylo zapříčiněno zcela jinými důvody, než prezentuje obžalovaný. Vrchní soud tím pouze naznačuje, že by se např. mohla vyskytnout i otázka, zda krajský soud postupoval správně, když vlastně částečně poškozené uvěřil, a částečně nikoli, ačkoliv šlo o jednu stejnou výpověď. Nicméně je třeba konstatovat, že provádění důkazů a jejich hodnocení je doménou soudu prvního stupně, a pokud soud prvního stupně provede v dostatečné míře dokazování a následně vysvětlí, jakými úvahami se řídil, proč rozhodl právě tak, jak rozhodl, není důvod ke změně rozsudku, pokud je vysvětlení logické a závěry soudu odpovídají provedeným důkazům, soud tedy postupuje správně podle § 2 odst. 6 tr. ř. Samozřejmě navíc za situace, kdy státní zástupce odvolání v neprospěch osoby obžalované stran výroku o vině nepodá, ani nejsou podmínky pro postup podle § 254 odst. 2 tr. ř.
13. V projednávané věci krajský soud redukoval dobu páčání trestné činnosti i její faktický rozsah, což je vedlo k výrazné změně právní kvalifikace. Krajský soud však přiléhavě odůvodnil, z jakých důvodů tak učinil, kdy lze zejména poukázat na závěry znaleckého posudku z odvětví psychologie a dětské psychiatrie vypracovaného na osobu poškozené, které vedly krajský soud k redukcí skutkového děje. Pokud tedy učinil krajský soud taková skutková zjištění, která učinil, a přiřadil jim určitou právní kvalifikaci, nelze proti takovému postupu ničeho namítat. To vše tedy navíc za situace, kdy státní zástupce odvolání v neprospěch obžalovaného ohledně viny a trestu nepodává.
14. Jinak lze shrnout (a v podstatě odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku), že výpověď poškozené sama o sobě působí věrohodným dojmem, když lze připomenout, že i ve všech jejích dalších vyjádřeních (u psychiatrů apod.) je její vyličení skutkového děje v podstatě totožné. To sice nejde o procesní výpovědi, nicméně i z těchto jednotlivých úkonů nevyplývá možnost, že by si poškozená vymýšlela. Její zásadní věrohodnost je pak podpořena dalšími důkazy, a to zejména již jmenovaným znaleckým posudkem vypracovaným na její osobu, dalším vyšetřením lékařkou, a v neposlední řadě výsledky psychiatricko – sexuologického vyšetření a znaleckého zkoumání obžalovaného, které onu reálnost trestné činnosti podtrhuje. To jde navíc o důkazy víceméně objektivní, když by odvolací soud již odhlédl od dalších důkazů (svědeckých výpovědí), u kterých

je jistě subjektivní náboj, což však neznamena, že musejí být nevěrohodné (P ■■■ P ■■■, R ■■■ Č ■■■).

15. Obžalovaným naznačovaná možnost pomsty či prostě přístupu ze strany P ■■■ P ■■■ se zcela míjí s realitou – což však bylo obžalovanému orgány činnými v trestním řízení opakovaně publikováno. Lze tak pouze zopakovat, že podnět k šetření celé události nevzešel prvotně od P ■■■ P ■■■, ale od školní vychovatelky, svědkyně R ■■■ B ■■■, což svědkyně obsahem své výpovědi potvrzuje. Je sice pravdou, že trestní oznámení podávala svědkyně P ■■■ P ■■■, avšak nemohla by tak učinit, kdyby nebylo sdělení svědkyně B ■■■, atd., atd.
16. Jinak lze obžalovaného upozornit, že výpověď poškozené je samozřejmě tzv. důkazem přímým, kdy v právní teorii i soudní praxi k uznání viny postačuje být i jeden přímý důkaz. V projednávaném případě je pak podporován řadou důkazů tzv. nepřímých, jak je ostatně uvedeno shora a v odůvodnění napadeného rozsudku.
17. Stran dalších výtek odvolání obžalovaného lze postupně uvést následující. Pokud odvolání do značné míry zpochybňuje počet návštěv poškozené a její sestry Š ■■■ u obžalovaného na ■■■ (z textu odvolání takřka až způsobem, zda tam vůbec byly), pak jde o výtky nedůvodné. Ohledně samotných případů přespání poškozené u obžalovaného se sám obžalovaný zmiňuje o třech případech, a to právě v období od března 2019 do cca září 2019, stejně vypovídá i P ■■■ P ■■■. Z výpovědí, které se k pobytu poškozené (+ její sestry Š ■■■) u obžalovaného vyjadřují (zejména např. samotný obžalovaný, poškozená, P ■■■ P ■■■, M ■■■ H ■■■, Š ■■■ H ■■■), je zřejmé, že se s obžalovaným obě sestry celkem pravidelně stýkaly, jezdily k němu v období vymezeném ve výroku rozsudku v rozmezí cca čtrnácti dnů.
18. Jestliže odvolání onu četnost návštěv spojuje s nemožností opakování trestné činnosti (byť samozřejmě prvotně s jejím popíráním ze strany obžalovaného), pak je nutné uvést, že především není nikde řečeno, že se tak mělo stát (pouze) v případech, kdy poškozená u obžalovaného přespávala. Není pak zřejmá četnost jednotlivých případů, vyjma toho, že šlo o jednání opakované – to je z výpovědi poškozené zcela zřejmé. I tak je třeba připomenout, že „opakované“ znamená více než jedenkrát, tedy nejméně dvakrát. Tomu by konec konců mohly odpovídat i dva pobyty poškozené u obžalovaného v letních měsících, které nepopírá ani obžalovaný. V tomto směru jsou tedy výtky odvolání nedůvodné.
19. Stran faktické možnosti, resp. nemožnosti obžalovaného dopustit se trestné činnosti s odkazem na přítomnost sestry poškozené Š ■■■ nezbyvá než konstatovat, že obžalovaný se prostě dopustil trestné činnosti v době, kdy se jí dopustit mohl. Nelze zcela rigidně vycházet z toho, že v inkriminovaných případech (mohly být ostatně pouze ony dva, či jich mohlo být více) musela být Š ■■■ vždy na WC, po krátkou dobu, a obžalovaný tam byl s ní. Srovnáním všech výpovědí k tomu se vztahujících je zřejmé, že tomu tak nebylo.
20. Samotná poškozená k faktickým možnostem páchaní trestné činnosti (byť samozřejmě na jiné otázky) mimo jiné uvedla, že Š ■■■ (v době jednání obžalovaného) byla vždycky na záchodě (dodala nebo venku), na dalším místě uvedla, že byla venku, protože tam byli i jiní lidé. Stalo se to vícekrát, nepamatuje si, kolikrát (tj. nebylo to pouze jednou). Dále ohledně tohoto tématu uvedla, že Š ■■■ chodí na záchod hodně a pak ještě chodí hodně ven, a na dotaz, zda se stalo, že by se Š ■■■ vrátila, uvedla to, že když šla, tak jí slyšeli a obžalovaný se rychle přikryl, vzal si rychle trenky a přikryl se. Dále mimo jiné uvedla, že se Š ■■■ nechodil na záchod nikdo, někdy s ní šla ona. Š ■■■ H ■■■ (nar. 11. 1. 2015) ohledně tohoto tématu dne 12. 3. 2021 mimo jiné uvedla, že na záchod a do koupelny chodila s bývalým tátou, ven chodila také s ním a s V ■■■ (tj. poškozenou), jestli byla venku sama, neví, nějaké kamarády tam měla, ale neví, jak se jmenují,

s někým šla ven, V si hrála s velkou a ona s malou. Na dalším místě uvedla významově mimo jiné, že když byla na záchodě a kakala, tak to bylo dlouho, že se neuměla utírat, táta byl mezitím venku, pak na něj zavolala. Stalo se, že šla i sama, to byl táta venku (úplně venku).

21. Obžalovaný stran uvedené problematiky mimo jiné uvedl, že na záchod chodila se Š V aby se nebála (pozn. Š uváděla, že se nebála). Dále uváděl, že na něj třeba zaklepal bratr, jestli si půjde dát ven kafe, s dcerami chodil k bratrovi i na oběd.
22. Jak je ze shora uvedeného zřejmé, nejde ve všech směrech o zcela shodná tvrzení, rozhodně však nelze uzavřít, že v každém případě, stále a pořád byly obě sestry spolu. Je zde evidentní možnost přinejmenším několikaminutového pobytu Š mimo pokoj, kde byl obžalovaný a poškozená (mohla si hrát s někým venku, mohla být delší dobu na záchodě, mohla být nějakou dobu u bratra obžalovaného a ostatně poškozená popisuje též událost, že svým příchodem Š obžalovaného vlastně vyrušila, což je nepochybné potvrzení věrohodnosti její výpovědi). Blíže tato fakta nelze specifikovat (vzhledem ke stavu důkazů), lze však zcela bezpečně uzavřít, že obžalovaný se tedy trestné činnosti prostě dopouštěl v době, kdy se jí dopouštět mohl, a časové možnosti k tomu evidentně byly.
23. K tomu vrchní soud dodává, že v případě malých dětí (což je snad notoricky známá skutečnost) se převážně nelze spolehnout na jejich odhad doby, času. Trestná činnost tak mohla reálně proběhnout i v řádu pouze více minut, nikoli např. ne více než hodinu, jak uváděla poškozená.
24. Pokud jde o argument, že soud prvního stupně porušil zásadu „in dubio pro reo“ (tj. v pochybnostech ve prospěch obviněného), pak je třeba vidět, že podle odvolání soud rozhodl pouze na základě nepřímých důkazů, a dále jde o to, že obžalovaný uvádí skutečnosti jiné (tj. nedoznává se apod., pro zkratku).
25. Takový názor odvolání je zcela mylný. Vrchní soud jen může zopakovat, což již uvedl i výše, že ve věci existuje přímý důkaz, tím je výpověď poškozené. Ta je doplňována řadou důkazů nepřímých, které spolu s ní dovolují učinit jednoznačný závěr o vině obžalovaného. Důkazní situace v projednávaném případě rozhodně není na pozici „tvrzení proti tvrzení“. Zásada in dubio pro reo pak naprosto neznamená, že v případě odlišné výpovědi osoby obviněné (většinou tedy popíráním trestné činnosti) od dalších důkazů musí být osoba obviněná obvinění zproštěna.
26. Odvolání obžalovaného tak bylo ve své podstatě nedůvodné. Přesto z jeho podnětu vrchní soud napadený rozsudek částečně zrušil, a to ve výroku o trestu. Stalo se tak ovšem výlučně z toho důvodu, že napadený rozsudek obsahuje mimo jiné též výrok, že „Podle § 85 odst. 2 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá, aby v průběhu zkušební doby podle svých sil odčinil nemajetkovou újmu, kterou trestným činem způsobil“.
27. Podstata věci tkví v tom, že napadený rozsudek byl vyhlášen dne 14. 1. 2022. V té době již nabyla účinnosti (v daném ustanovení od 1. 1. 2022) novela trestního zákoníku zákonem č. 220/2021 Sb. ze dne 25. 5. 2021, v němž institut použitý krajským soudem je uveden v ustanovení § 85 odst. 3 tr. zákoníku, nikoli tedy v § 85 odst. 2 tr. zákoníku.
28. Pouze tedy z uvedeného důvodu byl napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušen, a vrchní soud uložil obžalovanému trest totožný s trestem uloženým krajským soudem. Jestliže dospěl krajský soud k takovým skutkovým a právním závěrům, ke kterým dospěl, pak uložený trest je zcela odpovídající s ohledem na v podstatě dosavadní bezúhonnost obžalovaného, jeho současný život, jakož i skutečnost, že trestný čin patrně nebude mít pro poškozenou trvalé následky, ze spisu

vyplývá, že její vztah k obžalovanému obecně není negativní, a ona sama netrpí dalšími průvodními jevy.

29. Vzhledem k nebezpečnému způsobu spáchání činu – připomíná se, že jde „pouze“ o přečin ohrožování výchovy dítě, ovšem spáchaný způsobem evokujícím daleko nebezpečnější trestnou činnost – je zcela namístě výměra trestu v trvání dvou roků. Rovněž je namístě delší zkušební doba (tři roky), i za té situace, jak uvádí krajský soud, že obžalovaný má nízkou sebereflexi svého jednání. Obžalovaný má sebereflexi spíše nulovou, dodává vrchní soud. Proto i vyslovení dohledu nad jeho osobou je zcela odpovídající. Tolik tedy k odvolání obžalovaného.
30. Odvolání státního zástupce směřuje do té skutečnosti, že obžalovanému nebylo uloženo ochranné léčení sexuologické ve formě ambulantní. Je třeba uvést, že v písemném vyhotovení rozsudku se krajský soud touto otázkou vůbec nezabývá, neodůvodňuje nijak skutečnost, že nevyhověl návrhu státního zástupce na uložení ochranného léčení. Ve snaze o správnost a přesnost své argumentace se vrchní soud seznámil též se zvukovým záznamem z hlavního líčení, kdy při odůvodňování rozsudku stran této skutečnosti se předseda senátu vyjádřil pouze při odůvodňování vyslovení dohledu, kdy uvedl, že soud: „...dohled učinil proto, že nakonec nedospěl k závěru, že za takové jednání by měl být obžalovaný podroben ochranné léčbě, nicméně má za to, že by měl být pod dohledem probačního úředníka, aby bylo vlastně i splnění rodičovských povinností ohlédáno“.
31. Takové odůvodnění se však zcela míjí s účelem ochranného léčení, které má jiné úkoly a jiný význam, než je vyslovení dohledu nad osobou odsouzenou. Probační úředník sice sleduje a kontroluje chování pachatele a poskytuje mu odborné vedení a pomoc, aby v budoucnu vedl řádný život (viz ustanovení § 49 tr. zákoníku), nicméně z povahy věci se tím rozumí spíše okolnosti „obecné“ povahy (např. dostavovat se k probačnímu úředníkovi, informovat ho o svém pobytu, zaměstnání apod., umožnit vstup do obydlí (viz ustanovení § 50 tr. zákoníku). Probační úředník nemůže z titulu své funkce působit odborně v určité oblasti (zde psychiatrie – sexuologie, event. psychologie) na osobu odsouzenou, a to ani v případě, že by měl potřebné odborné znalosti, když je navíc spíše předpoklad, že je nemá.
32. Ochranné léčení je navíc záležitostí ryze medicínskou, kdy již samotný název napovídá, že jde o léčení – tomu se samozřejmě nemůže věnovat probační úředník. Účelem je osoby odsouzené léčit, mít pod dohledem z pohledu medicíny a v tomto směru sledovat jejich osobnostní vývoj a stav.
33. V projednávaném případě znalci uzavřeli, že u obžalovaného nebyla zjištěna sexuální porucha typu parafie (sexuální deviace), ale byl zjištěn tzv. psychosexuální infantilismus, tj. jistá sexuální nevyzrálost, která se projevuje jako nediferencovanost sexuální preference, kdy jsou apetovány (tj. sexuální chuť, touha) subjekty plně vyspělé i nevyzrálé. V důsledku této skutečnosti byly ovládací schopnosti u obžalovaného podstatně sníženy. Další závěr byl ten, že bez léčení je obžalovaný nebezpečný z hlediska možnosti opakování trestného jednání.
34. U hlavního líčení znalec MUDr. Trojan doplnil, že psychosexuální infantilismus je zcela normálním vývojovým stádiem obou pohlaví, ale zejména v mladém věku. U osoby ve věku nejméně středním (obžalovanému je 41 let) je to okolnost s jistou patologií, která tuto anomálii sexuálních preferencí staví na úroveň parafii (tj. sexuálních deviací).
35. Pro stručnost vrchní soud dále uvádí, že znalec se poměrně široce věnoval otázce ochranného léčení, lze uvést, že jej jednoznačně navrhuje, s tím, že osoby nejsou schopny vnímat poruchu psychosexuálního infantilismu, právě k tomu slouží i psychoterapie v rámci ochranného léčení,

která je prvotní a sleduje, aby dotyčná osoba získala náhled a akceptovala realitu. Dodal, že léčení obecně snižuje recidivu ze 70 – 80% na 10 – 15%.

36. Je zjevné, že obžalovaný na svou sexualitu náhled nemá, byť se tato okolnost může mísit s popíráním trestné činnosti. V každém případě, pokud soudy dospějí (a dospěly) v projednávané věci k vině obžalovaného, když již samotná trestná činnost nutně evokuje určitou anomálii v sexuální oblasti, pak není namístě obžalovaného jakkoli šanovat (šetřit, chránit). Uložení ochranného léčení sexuologického je plně namístě a krajský soud v tomto směru pochybil, pokud je neuložil. Právě u obžalovaného se jeví ochranné léčení opatřením vysoce vhodným, kdy jinak při jeho zachovalosti by si mohl uvědomit závažnost svého jednání a nutnost se takového jednání případně vyvarovat. Pokud jde o způsob léčby, znalec jmenoval na prvním místě psychoterapii, což jistě není okolnost, která by obžalovaného výrazným způsobem omezovala.
37. Ze všech shora uvedených důvodů vrchní soud vyhověl odvolání státního zástupce a obžalovanému uložil ochranné léčení sexuologické.
38. Jestliže se u obžalovaného vyskytuje „toliko“ psychosexuální infantilismus, kdy jinak nejde o jedince agresivního, s případnou další anomálií, občansky zachovalého, je i vrchní soud toho názoru, že postačí léčení formou ambulantní.
39. Pokud jde o odvolání poškozené, pak vrchní soud víceméně souhlasí se závěry soudu prvního stupně. Výši nároku sice není namístě považovat za nepřiměřenou při srovnání s výdělkem obžalovaného, nicméně je třeba zohlednit, pro jakou trestnou činnost byl obžalovaný odsouzen na rozdíl od podané obžaloby, a zejména je třeba zohlednit skutečnost, že – alespoň dle dosavadních zjištění – trestná činnost nebude mít na poškozenou dlouhodobý dopad, v současné době se u ní nic varujícího v podstatě nevyskytuje. Proto částku 50.000,-Kč jako náhradu nemajetkové újmy shledává i vrchní soud odpovídající, s tím, že jistě není důvodu, aby jí obžalovaný neodčinil nejpozději s uplynutím zkušební doby podmíněného odsouzení. S ohledem na uvedené bylo odvolání poškozené podle § 256 tr. ř. zamítnuto jako nedůvodné.
40. Kromě shora uvedených korekcí zůstal napadený rozsudek nezměněn, jak je ostatně ze shora uvedeného odůvodnění rovněž zřejmé.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný. Lze proti němu podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení u Krajského soudu v Praze. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Nutný obsah dovolání je vymezen v § 265f tr. ř. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

Praha 19. dubna 2022

JUDr. Michal Hodoušek, v. r.
předseda senátu:

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Podubecká